

[Glistrup]

eller man sælger søfartsarbejdskraft, vil man da selvfølgelig have så meget for sine varer, som man kan få.

Men forholdet er jo bare det, at det, som man interesserer sig for, når man skal se at rage så meget til sig som muligt, er, hvad der er tilbage til lillemer og eventuelt til pigen i Shanghai, efter at skatten er betalt. Det er jo det beløb, som det er sjovt at slås for for søfolks vedkommende. Det er helt oplagt, at når man lægger skat på en vare, her på søfolk, så bliver varen dyrere, på samme måde som hvis man lægger en krone mere på cigaretterne, så bliver cigaretterne en krone dyrere. Og omvendt: hvis man hæver skatten, så bliver varen billigere, og derfor bliver selvfølgelig søfartens arbejdskraft billigere. Det er jo særlig sikkert på dette område, hvor vi lykkeligvis har en udbudsmargin, som omfatter snesevis af millioner mennesker, og derfor er der så umådelig mange, der udbyder deres arbejdskraft til at sejle med danske skibe.

Derfor er der ikke nogen som helst tvivl om, at når omkostningen sømandsskat falder væk, så falder også prisen på sømandsarbejdskraften, og når prisen på sømandsarbejdskraften falder, så har vi fjernet den væsentlige grund til, at dansk søfart har det skidt, nemlig at der er for høje omkostninger i det danske rederierhverv. Derfor er det til gavn for »Du danskes vej til ros og magt« at få dette forslag gennemført.

SF's andet argument var: Jamen er det ikke synd for de mennesker, der nu bliver skattefri, så kan de ikke udnytte deres fradrag? De kan have rentefradrag, de kan have parcelhus, og de kan have alverdens andre ting. Jamen det er altså ulempen, det må vi da som skattefrihedsparti anerkende, at i det øjeblik vi fjerner indkomstskatten, så stjæler vi folks fradrag. Et fradrag er intet værd, når man ikke har noget at trække det fra i. Det er altså den hårde og virkelige virkning af det, at i det øjeblik man ikke skal betale indkomstskat, så har man heller ikke nogen fradrag. Men det er unægtelig nok, når man skal sammenligne de to ting, det rareste at blive fri for at blive skatteplukket.

Så kommer SF – og det er selvfølgelig legitimt – og blander sociale betragtninger ind i det: Søfolk skal da have lov til at betale skat som alle andre. Jeg tror, det var hr. Preben Møller Hansen, der gjorde det lidt stærkere og sagde: De skal ikke være nogen pariakaste, der ikke bidrager til gavn for samfundet. Jamen man

bidrager bedst til gavn for samfundet, hvis man ikke betaler skat. Når man betaler skat, skader man samfundet. Hvis bare vi kunne få slået det ting ganske klart og tydeligt fast.

Man bliver ikke nogen samfundsparia, hvis man bliver nulskatteyder, som vi vil gøre søfolkene til i denne situation, og det er urimeligt, at søfolkene skal beskattes, som de bliver, først og fremmest af samfundsøkonomiske grunde, fordi det er klart, at det ødelægger så enormt meget for det meget vigtige rederierhverv, men skam også ud fra almindelige skatteretlige betragtninger.

Det er jo ikke sådan, at sømanden, der er bundet til at være om bord på sin »Ottilia Mærsk«, eller hvad nu vedkommende sejler med, kan gøre brug af de danske veje på samme måde som andre, kan gå i Det Kgl. Teater til Liisbergpriser, eller hvad man nu ellers kan gøre, fordi man jo ikke har de fordele, som almindelige danske skatteydere har. Derfor er det ud fra den selv samme betragtning, som SF's og Fælles Kurs' ordførere anførte, urimeligt, at søfolk skal betale skat.

Men det er bare ikke det afgørende. Det afgørende er, at indkomstskatten er den største enkeltårsag til, at den kommende danske generation har udsigt til at få det dårligt. Derfor må indkomstskatten væk, og som indkomstskatten er konstrueret, er det sted, hvor man kan fjerne den med et snuptag, dér, hvor man har sømandsskatten skilt ud som noget særskilt.

Så kom hr. Preben Møller Hansen med sine fuldstændig urealistiske foregøglelser om, hvad sker der med Fanø, hvad sker der med Marstal, ja, selv Bornholm tror jeg at hr. Preben Møller Hansen tog med i sine ord. Der sker såmænd ikke noget som helst specielt, for den gamle sognetro fra 1912, som hr. Preben Møller Hansen lever i, dette med at kommunerne baserer sig på, hvad de har af kommuneskattegrundlag, gælder ikke i 1988. I 1988 lever kommunerne af kommunale udligningsordninger, af statstilskud af den ene eller den anden art over Indenrigsministeriets konto og andre konti på budgettet. Derfor er det helt oplagt, at tager man 20 mio. kr. fra Marstal i form af, at Marstal får 20 mio. kr. mindre i sømandsindtægt, så får Marstal 22 mio. kr. fra hr. Thor Pedersen. Derfor er der intet, absolut intet, realistisk i det, som hr. Preben Møller Hansen siger på det område.